

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. P.**, zast. JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou, se sídlem K. Šliwky 129, Karviná-Fryštát, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2015, č. j. 62 Az 11/2014 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů zástupkyni žalobce JUDr. Janě Brhlové, advokátce, se sídlem K. Šliwky 129, Karviná-Fryštát, **se stanoví** ve výši 4.114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), jímž soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2014, č. j. OAM-29/ZA-ZA08-K07-2014 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Přezkoumávaným rozhodnutím rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalovaný konstatoval, že se jedná o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. První žádost byla zamítnuta, přičemž ani následnou žalobu správní soudy neshledaly důvodnou. K opakovaným obavám žalobce o život z důvodu jeho konfliktu s „klientem“ žalovaný uvedl, že tato tvrzení jsou nepřijatelná, neboť ta již uvedl ve své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a tato byla vypořádána jak v řízení před správním orgánem, tak i v následném řízení soudním. Přesto žalovaný shledal, že nová žádost o mezinárodní ochranu je přípustná, protože žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu svého nepříznivého zdravotního stavu, které nemohl dříve uplatnit. Dospěl však k závěru, že z důvodu nepříznivého zdravotního stavu nehrozí žalobci nepřiměřené jednání či zacházení ze strany státních orgánů země původu,

což ani žalobce sám neuvádí. Neshledal rovněž splněnými podmínky dle ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by si žalobce nemohl získávat prostředky k životu prací. Žalovaný nehodlal jakkoli snížit zdravotní komplikace žalobce, na druhou stranu nelze podle něj dospět k závěru, že by žalobce byl aktuálně v ohrožení života. Ze zpráv o zemi původu přitom žalovaný nezjistil, že by žalobci hrozilo neposkytnutí zdravotní péče po jeho návratu do této země. Žalovaný v neposlední řadě nezjistil splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, neboť nezjistil, že by žalobci po návratu na Ukrajinu hrozila vážná újma. Sice dospěl k závěru, že bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny je složitá, je možné ji však řešit přestěhováním se v rámci země; žalobce nadto žil v západní části země, přičemž tato oblast je pod kontrolou proevropsky orientované vlády proklamující vládu demokracie a práva.

[3] Žalobce namítal ve své žalobě ze dne 5. 6. 2014 nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí spočívající v pochybení žalovaného při hodnocení situace na Ukrajině. Z uvedených důvodů navrhl krajskému soudu, aby přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud v Ostravě žalobce usnesením ze dne 21. 8. 2014, č. j. 62 Az 11/2014 – 27, ustavil žalobci jako zástupkyni JUDr. Janu Brhlovou, advokátku.

[5] Z hlediska skutkových zjištění vycházel krajský soud z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce podal svou současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 1. 2014. V žádosti uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, nekonal vojenskou službu pro špatný zrak. Uvedl, že má zdravotní potíže, má odřezané prsty na noze, k čemuž došlo před dvěma lety, trpí necitlivostí nohou, avšak užívá léky. Dále uvedl, že má obavy z pomsty „klienta“, kterého žalobce zbil, protože mu dlužil. Krajský soud odkázal rovněž na dřívější řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, které se uskutečnilo v roce 2011; řízení bylo skončeno zamítnutím žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (viz ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu se zákonem. Soud považoval za nepochybné, že žalobce do České republiky cestoval za prací, návratu na Ukrajinu se obává z důvodu roztržky se svým klientem a z důvodu svého nepříznivého zdravotního stavu. Žalobce tedy podle závěru soudu neuvedl žádný důvod pronásledování na Ukrajině, který jej donutil zemi původu opustit; skutečnost, že má konflikt se soukromou osobou, sama o sobě nemůže rovněž založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Soud rovněž nezjistil, že by žalovaný pochybil v otázce posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, protože nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Soud sice přisvědčil tomu, že na území Ukrajiny existuje vnitřní konflikt, ten však nepostihl celé území Ukrajiny, naopak se soustředí na jihovýchodní Ukrajině. Místem pobytu žalobce na území Ukrajiny byl Užhorod ležící v západní části Ukrajiny, kam ozbrojené boje nezasahují. Ohledně nepříznivého zdravotního stavu žalobce soud vysvětlil, že pouhá odlišná úroveň zdravotní péče na Ukrajině, nemůže založit důvod pro udělení doplňkové ochrany. Nadto onemocnění žalobce není natolik závažné, aby jej bylo možné klasifikovat jako osobu zvláště těžce nemocnou.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 21. 4. 2015, v níž namítal, že kasační stížnost je přípustná, protože dopad řešené právní otázky jde nad rámec tohoto konkrétního případu. Zdůraznil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl špatný zdravotní stav, jak opakovaně dokládal lékařskými zprávami.

pokračování

Dalším důvodem byla jeho přetrvávající obava z jednání jeho bývalého „klienta“, pro kterého v minulosti pracoval a kterého fyzicky napadl, neboť mu dlužil peníze. Nově se dovolával toho, že bezpečnostní situace na Ukrajině se v mezidobí značně zhoršila, přičemž existuje nebezpečí, že střety se separatisty se rozšíří i na další území Ukrajiny, a to i do oblasti, v níž před odjezdem do České republiky stěžovatel bydlel. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2015, č. j. 62 Az 11/2014 - 55, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 15. 5. 2015, v němž setrval na stanovisku, že tvrzení stěžovatele o jeho nepříznivém zdravotním stavu, nestabilní situaci na Ukrajině a jeho problémech s „klientem“ nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro nedůvodnost.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti v první řadě hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (viz ustanovení § 103 a § 106 s. ř. s.), stěžovatel je řádně zastoupen (viz ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.) a není namístě kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost (viz ustanovení § 104 s. ř. s.).

[10] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ je v judikatuře (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, všechna rozhodnutí uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz) vykládán jako „*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“

[12] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je v zájmu stěžovatele, aby v kasační stížnosti přesvědčivě uvedl, v čem zmíněný přesah vlastních zájmů spatřuje, a z jakého důvodu by tedy měl zdejší soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Přichází-li totiž stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl stejný závěr.

[13] Kasační stížnost nicméně neobsahuje žádnou argumentaci, která by přesah vlastních zájmů stěžovatele dokládala. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[14] Ve vztahu k obavám stěžovatele z jednání „klienta“, pro kterého v České republice pracoval a kterého napadl z důvodu neuhrazení dluhu, Nejvyšší správní soud odkazuje na předchozí rozhodnutí ve věci první žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, a to na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 4 Azs 28/2013 – 27, podle kterého „*pokud jde o námitku možnosti ochrany před útoky soukromých osob, jež je na Ukrajině jednotlivcům k dispozici, poukazuje Nejvyšší správní soud nejprve na rozsudek ze dne 31. 10. 2008,*

č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž konstatoval, že „pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není (...), žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést, proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (či nedostatečnosti) ochrany v zemi původu tudíž leží na straně [žadatele]“ V případě Ukrajiny se ovšem nejedná o zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 – 36). Vzhledem k tomuto judikaturnímu závěru je v případě Ukrajiny nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu odůvodňující svou žádost nebezpečím brozícím ze strany soukromých osob označil důkazy dostatečné k závěru, že právě v jeho případě jsou dány okolnosti, pro něž mu ochrana před zásahy těchto soukromých osob nemůže být nebo v dostatečné míře nebude poskytnuta. Právě proto jsou nepřipadné odkazy stěžovatele na jiné ukrajinské občany, kterým byla mezinárodní ochrana v České republice v minulosti udělena. Sama tato skutečnost totiž není způsobilá automaticky odůvodnit žádost o mezinárodní ochranu kteréhokoli dalšího ukrajinského občana. Nejvyššímu správnímu soudu pak nezbytvá než konstatovat, že stěžovatel ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před krajským soudem, a ostatně ani v rámci jeho kasační stížnosti, neoznačil žádný důkaz, který by prokazoval nebezpečí, že mu na Ukrajině nebude poskytnuta dostatečná ochrana před útoky jiných soukromých osob. Stěžovatel samu tvrzenou hrozbu ze strany třetích osob dovozuje pouze ze sdělení svých známých, které však ani na výzvu správního orgánu nedokázal konkretizovat. Pro doložení, že mu ukrajinské úřady odmítnou ochranu poskytnout, tvrdil, že by tak učinily až opožděně. Dovolává-li se stěžovatel nedostatků v ukrajinském policejním a justičním systému, bylo by třeba, aby rovněž uvedl a prokázal, proč by právě v jeho případě vedly zmíněné deficity k odeprání ochrany před útoky jiných soukromých osob. To však stěžovatel nečiní. Za takových okolností musí ovšem Nejvyšší správní soud přisvědčit krajskému soudu i žalovanému v závěru, že takto tvrzené nebezpečí je pouhou nepodloženou spekulací.“

[15] K námitkám stěžovatele ohledně nedostatečného zhodnocení jeho nepříznivého zdravotního stavu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, podle kterého „nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96. V něm Evropský soud pro lidská práva označil za porušení článku 3 Evropské úmluvy vyboštění cizince v terminálním stadiu choroby AIDS zpět do jeho země původu, tedy na Závětrné ostrovy v Malých Antilách, do ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, neboť žádná z obou nemocnic tohoto karibského ostrova nebyla schopna podle soudu tuto nemoc léčit způsobem, který by zachoval akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Stěžovatelčina situace v případě návratu na Ukrajinu však zjevně není se situací rozebíranou v tomto případě srovnatelná, jak plyne ze skutkových zjištění učiněných žalovaným. Zatímco totiž výklad Evropského soudu pro lidská práva pamatuje na velmi výjimečné situace, kdy by vydání cizince do země původu jej dostalo do situace označitelné za mučení či nelidské zacházení; stěžovatelčin výklad by při dovedení do absurdních důsledků vedl k tomu, že všichni občané všech signatářů Evropské sociální charty by se potenciálně mohli přestěhovat do toho ze států, jež jsou vázány jejím článkem 13 části II., který poskytuje nejvyšší zdravotní péči. Dle názoru zdejšího soudu ovšem plyne z tohoto ustanovení toliko právo na zdravotní péči v daném smluvním státu, nikoli právo všech občanů všech smluvních států na tu úroveň zdravotní péče, která je poskytována ve smluvním státě, jenž ji má nejvyšší.“

[16] Výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud doplnil v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, podle kterého „při výkladu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu je tedy třeba vycházet především z rozsahu práva nebyť mučen, jak je zakotveno v čl. 3 Evropské úmluvy a jak je vymezeno Evropským soudem pro lidská práva. Tuto skutečnost ostatně potvrdil i Evropský soudní dvůr, když konstatoval, že „čl. 15 písm. b) směrnice ... věcně odpovídá uvedenému článku 3“ (rozsudek ESD

pokračování

ze 17. 2. 2009 ve věci C - 465/07 M. a N. Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, bod 28), jakkoliv nelze toto tvrzení absolutizovat, neboť Evropský soudní dvůr se v řízení vyjadřoval k jinému typu vážné újmy. Evropský soud pro lidská práva (dále též „Evropský soud“) se již několikrát zabýval případy obdobnými případu stěžovatele, tedy otázkou, zda členský stát Rady Evropy poruší čl. 3 Evropské úmluvy tím, že vyhostí cizince do země jeho původu, kde mu nebude poskytnuta lékařské péče srovnatelná s péčí poskytovanou v členském státě, přičemž tato skutečnost zásadním způsobem ovlivní délku a kvalitu života jedince. Tyto tzv. „humanitární případy“ se specificky vyznačují tím, že jedinci nebrozí nelidské či ponižující zacházení ze strany státu či nestátních subjektů v zemi původu (kvůli jejich jednání), nýbrž z objektivních důvodů (kvůli charakteru nemoci, již trpí). Na tomto místě je třeba předznámenat, že Evropský soud si je zmíněných specifík dobře vědom a porušení článku 3 v takových případech shledal pouze výjimečně. Evropský soud jasně uvedl, že „v takových případech musí Soud podrobit přísnému zkoumání všechny okolnosti případu, zejména pak osobní situaci jednotlivce v přijímajícím státě. Na podkladu takto zjištěného stavu bude Soud rozhodovat, zda brozí skutečně nebezpečí, že vyhostění stěžovatele bude v rozporu s článkem 3.“ (rozsudek ESLP ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, body 49 a 50; překlad NSS).

Dosud jediným případem, v němž bylo vyhostění shledáno v rozporu s článkem 3, je již citovaný rozsudek D. proti Spojenému království. Stěžovatel, občan ostrovního státu Svatý Kryštof a Nevis, trpěl chorobou AIDS v terminálním stádiu. Na ostrově byly v době rozhodování Evropského soudu pouze dvě nemocnice, avšak žádná z nich nebyla schopna stěžovatele léčit způsobem, který by zachoval alespoň akceptovatelnou délku a důstojnost stěžovatelova života. Evropský soud zohlednil zejména stěžovatelův kritický zdravotní stav a též fakt, že v zemi původu nežil nikdo, kdo by stěžovateli mohl poskytnout morální podporu a společnost (body 52 a 53 rozsudku). „[...] za takto mimořádných okolností a tak závažných humanitárních důvodů, Soud uzavřel, že vyhostění stěžovatele by bylo porušením článku 3“ (bod 54 rozsudku; překlad NSS). Po vynesení rozsudku D. proti Spojenému království různí stěžovatelé v obdobném postavení uplatňovali tytéž námitky, avšak nikdy úspěšně. V květnu 2008 pak rozhodl Velký senát Evropského soudu pro lidská práva ve věci N. proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 27. 5. 2008, stížnost č. 26565/05, ani zde nebyl stěžovatel úspěšný. Soud nejprve podrobně zrekapituloval svá dosavadní rozhodnutí týkající se vyhostění v „humanitárních případech“ (body 32 - 41 rozsudku; Nejvyšší správní soud pro stručnost na tuto pasáž odkazuje) a extrahuje z nich následující principy, jež je třeba na obdobné případy aplikovat: „To, že stěžovatelova situace, včetně vyhlídek na dobu dožití, bude významně ztížena, pokud bude vyhostěn ze smluvního státu, nezakládá samo o sobě porušení článku 3. Rozhodnutí o vyhostění cizince trpícího vážnou tělesnou nebo duševní chorobou do země, kde jsou zařízení pro léčbu této nemoci na nižší úrovni než ty, jež jsou dostupné ve smluvním státě, může vyvolat porušení článku 3, ale pouze ve velmi výjimečných případech, kdy jsou dány závažné humanitární důvody proti vyhostění. [...] Soud nevylučuje, že se mohou vyskytnout další případy [jako D. proti Spojenému království], v nichž budou humanitární úvahy stejně závažné. Avšak to předpokládá, že dosáhnou vysoké míry stanovené v případě D. proti Spojenému království [...].“ (body 42, 43 rozsudku; překlad NSS). Dále pak Evropský soud připomíná, že Evropská úmluva je určena především k ochraně občanských a politických práv, nikoliv práv sociálních či hospodářských. Rozdíly mezi úrovní léčby dostupné v členských a nečlenských státech Rady Evropy mohou být samozřejmě velmi značné. „[...] článek 3 neukládá členským státům povinnost zmírňovat takové rozdíly prostřednictvím poskytování bezplatné a neomezené zdravotní péče cizincům, jež nepobývají legálně na jejich území. Opačný závěr by pro členské státy znamenal přílišnou zátěž.“ (bod 44 rozsudku; překlad NSS). Závěrem pak Evropský soud poznamenává, že jeho závěry se vztahují na cizince trpící jakýmkoliv závažným onemocněním, nikoli jen HIV/AIDS.

Posléze Evropský soud přikročil ke zkoumání konkrétní situace N. (státní příslušnice Ugandy trpící AIDS) a shledal, že její stav je stabilizovaný a takový zůstane, dokud bude dostávat základní léčbu, kterou potřebuje. V Ugandě je taková antiretrovirální léčba dostupná, ačkoliv ne pro všechny potřebné. Evropský soud tak dospěl k závěru, že stěžovatelčin případ není odlišný od případů, v nichž v minulosti porušení článku 3 neshledal, a naopak nevykazuje tak závažné okolnosti jako případ D. proti Spojenému království, soud tedy stížnost zamítl. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí N. proti Spojenému království bylo přijato Velkým senátem a pro jeho přijetí hlasovalo 14 soudců, tři hlasovali proti. Názor soudu lze tedy považovat za ustálený

pohled na případy namítaného porušení článku 3 v tzv. humanitárních případech vyhoštění. Je pravdou, že z rozhodnutí nelze vyčíst zcela zobecnující test „závažnosti okolností případu“, které již způsobí porušení článku 3 Evropské úmluvy, po jehož vytvoření volala ve svém vyjádření k případu třetí strana (The Helsinki Foundation for Human Rights). Rozhodující orgány se tedy musí zabývat okolnostmi každého posuzovaného případu a porovnávat je s případy řešenými Evropským soudem, zejména případem D. proti Spojenému království.“

[17] Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že mezinárodní ochrana může být cizinci poskytnuta i z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, ale to pouze tehdy, pokud by návrat do země původu cizince přímo ohrozil na životě, tj. pokud by byl způsobilý naplnit podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu spočívající v podobě hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy spočívajícím v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení. Jak však žalovaný zjistil, žádné takové nebezpečí stěžovateli nehrozí. Stěžovatel totiž sice trpí nepříznivým zdravotním stavem v důsledku amputace části prstů dolní končetiny včetně souvisejících komplikací, ale zcela zjevně se nejedná o tak závažný zdravotní stav specifikovaný ve výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, který by zakládal obavy, že po návratu stěžovatele do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Samotný fakt, že zdravotnictví na Ukrajině je na jiné úrovni než zdravotnictví v České republice a že stěžovatel by měl přístup ke zdravotní péči na Ukrajině pravděpodobně komplikovanější, nikoliv však nedostupná, nedokládá nutnost udělit stěžovateli mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu.

[18] K poslednímu okruhu námitek stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že na Ukrajině je vnitřní konflikt mezi centrální vládou a proruskými separatisty, tento konflikt však probíhá pouze v jihovýchodní oblasti Ukrajiny v Luhanské a Doněcké oblasti a neexistují žádné indicie, že by se tento konflikt mohl rozšířit i do jiných oblastí, zejm. na území Zakarpatské Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází, která se nachází ve značné vzdálenosti od epicentra probíhajícího konfliktu. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém usnesení ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 144/2014 – 34, takovéto okolnosti „nelze pojímat jako vážnou újmu, která zakládá důvod pro udělení doplňkové ochrany a kterou značí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu – vážné obroženi života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“

[19] Po posouzení kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[21] Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Janě Brhlové, advokátce, která byla stěžovateli k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2014, č. j. 62 Az 11/2014 – 27, byla stanovena za jeden úkon právní služby, a to za písemné podání soudu ve věci samé (kasační stížnost ze dne 21. 4. 2015) podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 3.100 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč

pokračování

podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 3.400 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud dále navýšil o DPH, neboť advokátka je dle osvědčení předloženého soudu plátkyní DPH. Bude jí proto vyplacena částka ve výši 4.114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu